

Tématem disertační práce je spolupráce československých a polských disidentů v sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století. Úzké vztahy navázali v druhé polovině sedmdesátých let představitelé Výboru na obranu dělníků a Charty 77. Vzájemné kontakty měly různé úrovně, sahaly od veřejných prohlášení na podporu politických vězňů až po společné schůzky v Krkonoších v roce 1978. Dalšímu rozvíjení spolupráce zamezily zásahy bezpečnostních složek obou komunistických režimů. Několik osob bylo v Československu za kontakty s polskou opozicí odsouzeno k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Na počátku osmdesátých let se vývoj v Polsku a v Československu výrazně odlišoval. V srpnu 1980 vznikl Nezávislý odborový svaz Solidarity, který se stal nejmasovějším opozičně orientovaným hnutím v dějinách sovětského bloku. Systémová krize komunistického režimu v Polsku vyvolávala velké obavy u československého vedení. Výsledkem byl zesílený tlak bezpečnostního aparátu na domácí disidenty. Pomocí tajného spolupracovníka Stanislava Dvořáka kontrolovala Státní bezpečnost také kontakty mezi vratislavskými členy Solidarity a pražskými signatáři Charty 77. Až do roku 1984 se z tohoto důvodu nepodařilo Polskočeskoslovenské solidaritě, jak se začal vratislavský okruh nazývat, rozvinout svou činnost. Jiná situace nastala od poloviny osmdesátých let, kdy byly obnoveny schůzky v příhraničních horách. Postupně se do spolupráce zapojila řada osob z různých regionů. V červenci 1987 bylo zveřejněno prohlášení první mezinárodní opoziční skupiny působící uvnitř sovětského bloku. Členy Kruhu přátel Polsko-československé solidarity byla řada známých představitelů opozičních skupin. Na konci osmdesátých let Polsko-československá solidarita uspořádala také řadu veřejných akcí na podporu opozice v Československu. Vyvrcholením spolupráce byl festival nezávislé československé kultury ve Vratislavi, kterého se na počátku listopadu 1989 zúčastnilo několik tisíc Čechů a Slováků.